

Een piratenschip in nood

10+

PetraLouise Muris

“Een piratenschip in nood.”

Geïllustreerd en geschreven

door PetraLouise Muris

Voor ervaren lezers vanaf 10 jaar.

Dit e-boek **is gratis** via kinderboek-online.nl online te lezen, te printen en te downloaden. **Zie de voorwaarden** op kinderboek-online.nl
Dit boek is **wereldwijd geregistreerd.**

Bladzijde	Hoofdstuk
3	1 Een eiland voor de goudschat.
7	2 Een categorie 5 cycloon.
11	3 In het oog van de cycloon.
13	4 Nog niet voorbij.
18	5 De brute Hollanders.
22	6 Don Malhechor redt kapitein Maniatico.

HOOFDSTUK 1

EEN EILAND VOOR DE GOUDSCHAT.

Een Spaans piratenschip deint over de golven vol mannen die goud en zilver stelen van hun eigen regering.

Zij zijn bang dat al dat kostbaars hun neuzen voorbij zal gaan en dat het in de Spaanse Rijksschatkist zal verdwijnen.

Daar er in de verste verte geen ander schip is te bekennen vermaakt de bemanning zich met muziek en drank. Niemand bewaakt het dek.

Op dat moment hangt hun piratenkapitein voorovergebogen over zijn bureau in zijn hut.

In de bedompte ruimte stinkt het naar sterke drank, doch de kapitein is nog verre van dronken.

Hij bestudeert de zeekaart die hij onlangs heeft weten te bemachtigen van een Engels handelsschip.

Hij bemerkt iets vreemds op de kaart.

Op de zeemap is in de oceaan een minuscuul eiland getekend dat op geen enkele zeekaart voorkomt.

Omdat het wellicht een inktvlek is, roept hij zijn eerste officier Don Malhechor die deze bijnaam dankt aan zijn doorgaans kwade bedoelingen.

De kapitein heeft zichzelf ook een bijnaam gegeven namelijk Maniatico dat maniak ofwel gestoorde betekent. Zo laat hij zich graag noemen.

De mannen zijn immers grimmige zeepiraten.

Hoe afschuwelijker de bijnaam hoe gruwelijker de persoon.

Althans, het is de bedoeling om bij voorbaat angst te zaaien en met zo'n naam zit je altijd goed.

Malhechor bestudeert de kaart met een vergrootglas.

Het is een oude glasscherf afkomstig van een lens uit een kapotte kijker.

— “Wat zie je?” vraagt de kapitein.

— “Het is geen vlek kapitein Maniatico, het moet een eilandje zijn. Ik denk een zeer klein eilandje.

Waarschijnlijk is het niet de moeite waard om het aan te geven op de gewoonlijke zeekaarten.”

— “Wat denk je ervan als wij gaan kijken of het echt bestaat? Zo ja, kunnen wij daar ons goud verbergen dat wij onlangs hebben buitgemaakt.”

— “Wij kunnen beter op zee blijven nu er veel handelsschepen in de buurt zijn.

Benedendeks is nog genoeg plaats voor kostbaarheden.”

— “Ik heb mijn keuze al gemaakt Malhechor.

Wij varen erheen en bekijken daar wel of het een geschikte plek voor ons is.

Wij moeten dat goud kwijt en dat kan maar op één manier namelijk het verbergen voordat anderen het van ons afpikken. Daarna hebben wij nog volop tijd om ons met andere schepen bezig te houden. Hier komen veel Spaanse en Portugese goud en zilverschepen voorbij.”

— “Goed kapitein Maniatico, ik zal iedereen op de hoogte brengen.”

Malhechor rent weg en roept iedereen bijeen.

— “Onze kapitein heeft zojuist de beslissing genomen om naar een eiland midden op de oceaan te varen.

Excitar!” schreeuwt hij naar de onderofficier; de man aan het roer: **“draai het schip met de boeg in de wind!”**

De onderofficier herhaalt slaafs het bevel waaraan diverse scheldwoorden zijn toegevoegd.

Hij vindt het niet zinvol om het piratenschip ergens aan te meren waar mogelijk gevaar loert.

Wellicht zijn daar Engelsen die maar al te graag de Spanjaarden een kopje kleiner willen maken.

Mogelijk wacht daar de onherroepelijke dood.

Nee, hij verkiest het om op zee te sterven.

Excitar's gezicht straalt niets vriendelijks uit.

Hij is het totaal niet eens met zijn kapitein om nu al ergens aan land te gaan. Die zal een groot risico nemen.

Wellicht staan daar kanonnen opgesteld die salvo's afvuren zodra zij in zicht komen.

Hij goud ligt immers veilig in het vooronder en niemand zal het van hun piratenschip kunnen stelen.

En tot overmaat van ramp moet hij nu ook een gebied bevaren waar vaak verraderlijke stormen waargenomen zijn. Hij maakt zich ernstige zorgen.

Op dit ogenblik deint het schip nog vredig over de golven maar hoe zal het hem straks vergaan?

En waarom moet hij alleen bovendeks staan terwijl de anderen zich benedendeks vermaken? Excitar is kwaad.

HOOFDSTUK 2

EEN CATEGORIE 5 CYCLOON.

De jonge Excitar staart naar de lucht.
Het lijkt of hij de wolken in zijn geheugen opslaat.
Nu de maan rood kleurt en de lucht eromheen vurig lijkt,
beseft hij dat er weldra een storm zal gaan opsteken.
Diep in zijn hart hoopt hij dat die zal meevallen en dat zij
snel in rustiger water zullen varen.
Hij laat een bel luiden en even later is iedereen in de weer
uit voorzorg alles bovendecks vast te sgorren.

Al heel gauw is van zacht deinen geen sprake meer.
De lucht is asgrauw en er is een harde wind opgestoken die
bakken water over het dek blaast.
Er is opeens geen tijd meer om alle zeilen in te halen.
Iedereen wordt naar het ruim gestuurd.
Het schip heeft de grootste moeite de grauwe muren van
zeewater te beklimmen die steeds maar hoger reiken.
Zodra het schip er bovenop is, maakt het alweer een steile
beweging omlaag.
Oorverdovend kletteren de golven samen met regenwater
over het schip.
Alles kraakt op en in het schip en haar binnenste loopt vol
zeewater nu de luiken niet waterdicht blijken.
Het zeewater spoelt tussen alle spleten en kieren.
Het spoelt als een ware waterval over de vele meelbalen.
(zakken meel)
Door het gebulder van de woeste golven en het gekreun
van het piratenschip is de stem van de kapitein nauwelijks
hoorbaar.
Als een verre echo heeft die zojuist de opdracht gegeven
het schip leeg te hozen.

Echter, na enkele ogenblikken heeft dat ook geen zin meer daar het luik telkens open moet.

Daardoor stroomt er meer water in het schip dan er uit geheveld wordt.

Intussen wordt de storm nog heftiger, nu met onweer. Hevige bliksemflitsen slaan met dreunende knallen in het woeste zeeschuim.

Het piratenschip is eraan overgeleverd als een willoos voorwerp dat van links, dan van rechts, dan van voren en van achter wordt aangevallen.

Door de orkaankracht doemen vervaarlijke reuzen op, immens hoge golven waarvan sommigen ervan hoog boven de masten uittorenen.

Het schip maakt veel water en komt daardoor veel dieper het in het zeewater te liggen.

Nog even, dan zou het ten onder kunnen gaan.

De onderofficier en stuurman Excitar maakt zich er grote zorgen over.

De angst bekruipt hem omdat hij tevergeefs tracht de boeg tegen de wind te houden.

Hij is ineens wel bang voor de dood, hij is bang dat het robuuste schip zal zinken.

Dat het zal bezwijken in deze verschrikkelijke storm.

Hij wil niet tijdens deze vreselijke storm sterven in de kolkende oceaan.

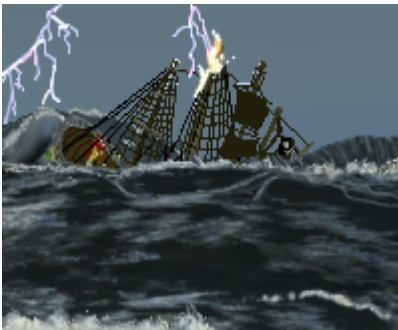
Excitar bidt daarom dat de storm snel zal gaan liggen.

De regen striemt in zijn gezicht.

Het touw om zijn middel waarmee hij zich aan het dek heeft verankerd voelt aan als een zingend mes.

Zijn kleding is doornat en plakt aan zijn eveneens natte koude lichaam.

Op dit moment zou hij in zijn hangmat willen liggen.
Hij zou het liefst niet alleen achter het roer willen staan.
Was hij ook maar in het ruim net als de anderen.
Hij vindt dat die beter af zijn.
Echter, de straffen op het piratenschip zijn niet mild.
Het is voor hem dus niet raadzaam om nu als een
juffershondje te gaan janken. Zijn kapitein heet niet voor
niets Maniatico.

Dan plotseling tot zijn grote schrik slaat de bliksem, met een oorverdovende knal in de hoofdmast. Ondanks dat die kleddernat is vliegt die ogenblikkelijk in brand en breekt met het knappende geluid als een omvallende oude eik.

— **“Help, brand, brand!”** schreeuwt de angstige stuurman die zich moederziel alleen bovendeks bevind.

“Onze hoofdmast is afgeknapt!”

Hij slaat een touw om het roer om die vast te zetten zodat het schip toch op koers blijft varen.

Daarna knoopt hij het touw dat hij uit voorzorg rond zijn middel had vastgeknoopt en op het dek had verankerd; om niet van het schip in de kolkende zee te belanden, wat losser.

Nu heeft hij iets meer speling, een beetje looplengte tot aan de scheepsbel.

— **“Help, help, we zijn ontmast!”** schreeuwt hij weer.

Zijn hulpgeroep verdwijnt in het gebulder van de zee.

Met veel moeite bereikt hij de bel.

“KLINGELINGELINGELING!!”

Als het schip schuin boven de golven uitreikt en daardoor het zeewater van het dek spoelt, gaat het luik open.

— **“Pak een touw,” schreeuwt hij: “knopen jullie jezelf onmiddellijk ergens aan vast zodat jullie niet van boord slaan! De zee is te ruw, jullie lopen gevaar!”**

De mannen verzetten zich tegen de genadeloze wind en knopen de touwen rond hun middel.

Daarna verankeren zij zich met een kleine loopmogelijkheid aan ijzeren ringen aan het dek vast.

Zij zien al gauw dat het geen zin heeft het stuk mast te redden maar wel de zeilen die er opgerold onder hangen.

Nu het schip onmogelijke manoeuvres maakt, wild steil op en neer, links en rechts geslingerd wordt, is het haast een onmogelijke zaak de klus te klaren.

De boot lijkt te kapseizen.

Het lijkt te willen zinken in de diepte van de oceaan.

Het mag een wonder zijn dat zij nog niet is vergaan.

Excitar strompelt weer naar het roer.

— **“Als jullie klaar zijn wil ik hier’ hulp.**

Het roer is niet te houden voor één persoon.

Haal Don Malhechor!”

Tien minuten later staat Don Malhechor naast Excitar op het hevig deinende schip in een storm die wij heden categorie 5 noemen. Een cycloon waardoor vele schepen ten gronde gingen. Een storm die ergens op de oceaan is ontstaan en telkens meer kracht wint om ergens op een kust vloedgolven en een troosteloze ravage aan te richten.

HOOFDSTUK 3. IN HET OOG VAN DE CYCLOON.

Het piratenschip vaart door een angstaanjagende indrukwekkende super Cycloon.

En het is daar nog maar net in aanbeland.

Van op koers varen is helemaal geen sprake meer.

De boot wordt heen en weer geslingerd en tussen de immense golven zowat geplet.

Enorme golven storten zich meedogenloos op het hulpeloze schip met doel het te verzwelgen.

Hun schip is nog lang niet in het middelpunt van de cycloon, het heeft nog vele uren te gaan.

De bemanning bidt dat hun schip niet zal vergaan en zijn inmiddels gestopt te piekeren.

Met hun verstand op nul zijn zij alleen maar bezig met overleven en het roer in bedwang te houden zodat hun schip door de golven blijft ploegen zonder dat zij ten onder gaat.

Toch glijdt het schip vaak zijdelings als een dor blad door de golven en is het roer nauwelijks te houden.

Intussen is het benedendeks een gekkenhuis.

De doorgaans barbaarse bemanning is in paniek nu het water hen zowat tot de strot komt.

Zij zijn bang dat zij tijdens deze storm hun levens zullen verliezen.

Zij zijn daarom flink pissig op hun kapitein omdat die naar dat verrekte eiland wilde gaan om zijn goud te verbergen.

Hij had zich beter met andere schepen kunnen bezighouden. Wellicht lag het ruim dan vol kostbare dingen in plaats van zeewater waar iedereen in rond zwemt.

Dan hadden zij nooit deze storm tegemoet gevaren.
Dan was dit risico nooit genomen.
Toch lijkt de lucht in de verte te klaren en na een tijd blijkt
de storm te matigen.

Excitar denkt dat het nu gauw gedaan is met dat barre
weer. In zijn hart is hij blij en opgelucht niet wetend dat er in
het oog van een orkaan betere weersomstandigheden zijn.

Op het ogenblik is het binnenin het schip net zo'n ravage als
erbovenop.

Tonnen en etenswaren drijven tussen de bemanning in het
ruim.

Iedereen, behalve kapitein Maniatico en Don Malhechor,
zijn georganiseerd bezig het water overboord te hopen.
Met zijn allen werken zij keihard om het schip naar alle
redelijkheid te drogen en het te waar nodig te repareren.

Binnenin het schip is heel wat voedsel verloren gegaan door
het zilte zeewater. De bonen drijven erin en het meel is in
een zachte klont veranderd, het is niet meer bruikbaar, laat
staan eetbaar.

In het brakke water drijven de bleke weke hammen en het
spek tussen de vuile was en de houtspaanders.

Doch het kruit in de vaten is nog kurkdroog.

Hadden zij het meel daar maar ingedaan maar dat is nu
verloren gegaan.

Dat wordt dus geen brood de komende tijd.

Net nu iedereen blij is dat de storm geluwd is en de zee
rustiger, worden plots de golven weer hoger.

Niemand heeft enigszins de notie van het bestaan van een
oog van een orkaan.

Nu het schip in het middelpunt van de orkaan is aanbelandt is iedereen blij dat het schip stabiel vaart en dat de storm is gaan liggen.

Iedereen is verheugd dat zij zich in een gebied bevinden waar veel handelsschepen hun doorgang vinden.

Er zal beslist binnen afzienbare tijd eentje langsvaren die zij kunnen leegplunderen.

Dan zal er weer vers eten aan boord zijn en wellicht veel kostbaarheden.

Hun landgenoten halen immers dat gratis goud en zilver uit de Oost? Daarom is er een reden om blij te zijn.

Eindelijk is de boel aan kant.

Er kan flink gefeest worden.

Er kan gedronken en getoost worden op het behoud van het schip en op al het leven aan boord en de toekomstige rijkdom.

Intussen deint het piratenschip op de steeds wilder wordende golven. Aan die deinende beweging is iedereen gewend geraakt, daarom bewaakt niemand het dek.

Niemand is bovendecks.

Iedereen denkt dat de storm voorbij is.

Ook de jonge Excitar die al behoorlijk beschonken is.

HOOFDSTUK 4 NOG NIET VOORBIJ.

Daar iedereen beneden feest viert en op dit ogenblik ladderzat is, ziet niemand het brede grauwe wolkengordijn. Niemand houdt wacht, daarom ziet niemand het dreigende gevaar dat snel naderbij komt.

Plotseling helt het schip diagonaal omhoog en komt weer met een klap tussen de golven terecht. Door de klap en de schok waarmee het schip plots omlaag valt, tuimelt iedereen omver.

Kapitein Maniatico krabbelt overeind en kijkt geschrokken uit het vensterglas van zijn kapiteinshut. Overduidelijk ziet hij de ruwe golven en de grauwe wolkenmassa op zich afkomen, de binnenmuur van de cycloon.

Het zeewater slaat met doffe dreunen tegen het schip. Hij rent zijn hut uit en schreeuwt: **“Excitar! Terug aan het roer jij!”**

Hij rent er zelf ook heen.

— **“Grote goedheid!”** schreeuwt hij als hij de met een enorme snelheid aankomende hoge golven op zijn schip ziet afkomen.

— **“Ik dacht dat wij voorbij de storm waren!”**

Hij ziet de dreigende inktzwarte lucht inclusief de bijbehorende bliksemflitsen die her en der opdoemen. Het schip zal de tweede barrière moeten doorstaan.

— “Goeie grutten,” schreeuwt hij.
“Wij zitten er nog steeds middenin!
Hoe kan dat! De zee wordt **weer** heftiger!
Wat is dit! Ik heb nooit eerder zo’n helse storm
meegemaakt. Hoe verraderlijk!
Word ik soms door God gestraft?
Dan zal dat goud beneden onze dood kunnen
betekenen!
Het lijkt wel of die storm om ons heen draait!
Had ik toch maar geen verkeerde beslissing genomen!
Hoe dom kon ik zijn om naar dat eiland te willen.
Nog al wiesde dat het nergens op een andere kaart te
vinden was. Niemand heeft het overleefd.
Behalve dan diegene die het eiland heeft opgetekend.
Ik heb in mijn hele leven nog nooit dit stuk oceaans
bevangen. Ik zou toch gek zijn als ik hier nog eens zou
rondvaren? Nooit weer!
Don Malhechor! Jij ook weer aan het roer!
Houden jullie mijn schip in bedwang, ik wil niet dat het
breekt.
Wellicht zal deze duivelse storm ons nu ten onder
richten als wij even niet opletten.
Mannen, bovendien moet alles vastgesjord worden.
Alles wat naar beneden kan vallen verankeren jullie aan
het dek. Zo goed als mogelijk natuurlijk, anders
spartelen jullie straks tussen de golven.
Daarna moeten jullie zorgen dat er geen water meer
tussen de spleten van het luik op jullie hangmatten kan
storten.
Hopeloos! Wat een ergernis!
Was ik toch maar in rustiger water gebleven.
Goed, laat ik ophouden met mijn gezemel.
Aan het werk!”

In een ijftempo gaat iedereen aan het werk nu er eigenlijk geen tijd meer is omdat de huizenhoge golven zich als tevoren te pletter slaan op het dek.

Zij brengen erge schade aan.

Enkele mannen die zichzelf niet hadden vastgeklampt omdat zij zichzelf daar te stoer voor vonden, spoelen meedogenloos van het schip.

Zij verdwijnen schreeuwend tussen de huizenhoge golven en zijn niet te redden.

Dan, nadat het werkelijk een eeuwigheid leek, matigt de stormwind plots.

Het hevigste van de storm lijkt eindelijk voorbij te zijn maar de zee klotst toch nog hevig na.

Nog steeds zijn de golven ruw en hoog en beuken als Thor's hamer tegen het schip.

De kapitein ziet dat het ergste voorbij is.

Hij schreeuwt over het dek: **'laat ze beneden nalopen of daar geen schade is ontstaan! Het schip ligt te diep! Malhechor, laat de hutjongen zich maar eens een poos in het kraaiennest vermaken.**

Ik wil zo snel mogelijk ergens aan land om een nieuwe hoofdmast te plaatsen.'

— **"Hoor je dat Juan!"** schreeuwt Malhechor. **"Klim naar boven en kijk of je ergens land ziet! We hebben een stevige boom nodig."**

Juan beklimt de mast en stapt in het krakkemikkige kraaiennest dat nu ook hoognodig aan vervanging toe is. Hij zucht en tijdens zijn zucht ziet hij ineens tussen de grauwe wolkenmassa in de verte af en toe een lichtje opdoemen.

— **“Don Malhechor!”** schreeuwt hij. **“Ik zie een scheepslantaarn!”**

— **“Waarzo!”**

— **“Terug, tussen die hoge golven! Ik zie het tussen die golven daar in de verte.**

Achter ons aan de linkerkant van ons schip.”

Don Malhechor tuurt door zijn kijker.

Hij kan het licht niet ontwaren omdat de zee te wild is, daarom klimt hij ook in het want. “Waarzo Juan?”

— **“Daar zo!”** Juan wijst naar de grauwe lucht en de bliksemflitsen.

Nu ziet Don Malhechor door zijn kijker het zo af en toe opdoemende minuscule lichtje dat lijkt te knipperen.

— **“Schip in zicht!”** schreeuwt hij. **“Mogelijk hebben zij averij en kunnen wij hen gemakkelijk overheersen!”**

— **“Wat? Waar is dat schip?”** vraagt de kapitein.

— **“Bakboord!”** antwoord Malhechor.

— **“Ben jij nu helemaal gek geworden!**

We gaan niet naar die helse storm terug!

Dat schip drijft er nog middenin!” brult Maniatico.
Zeg eens Excitar, denk je dat wij een kans maken om in de buurt van dat schip te kunnen komen zonder dat we zelf de dupe van de storm worden?
Misschien kunnen wij hun mast gebruiken.
Misschien hebben zij zilver aan boord en voedsel.
Het onze is naar de haaien, het is niet meer eetbaar.”

— “Als wij dat schip maar konden bereiken.” jammert Excitar. “Helaas maken wij weinig kans.
Wij voeren tijdens die storm volkomen kansloos, wellicht zijn zij dat nu ook. Alhoewel?”

— “Wat wil je mij vertellen?”

— “Wij kunnen hen opwachten totdat zij ook uit de storm zijn geraakt. Wij moeten zorgen dat wij achter dat schip gaan varen.

Met een beetje geduld zal dat moeten lukken.”

— “Dat zal dan wel eeuwig kunnen duren!

Mannen hijs de zeilen die nog niet in zee zijn gespoeld!

Juan, jij zult voorlopig even boven moeten blijven.

Als wij dat schip hebben geënterd nemen wij ook hun zeildoek. Malhechor houdt dat schip in de kijker!”

— **“Juan wil jij ons alsjeblieft melden in welke richting dat schip koerst? Wij hebben op dit ogenblik meer behoefte aan voedsel dan aan goud,”** roept Don Malhechor.

De jonge Juan trilt van opwindning. **“Ai officier Malhechor!”**
Hij weet dat er binnen afzienbare tijd een vreselijk gevecht zal uitbreken.

Zijn schip lijkt zich langzaam van het handelsschip te af te wenden maar dat is gezichtsbedrog.

Het draait er in een grote cirkel omheen.

HOOFDSTUK5 **DE BRUTE HOLLANDERS.** **(Verenigde Oost-Indische Compagnie)**

Zodra het handelsschip het stormgebied is gepasseerd, zal het piratenschip op hen gaan jagen.
Daar hebben de bemanningsleden op dat moment op het V.O.C schip geen weet van.

Op het handelsschip dreigt paniek.
Het schip dat pas van China en de Molukken is teruggekeerd, is in het zware weer terechtgekomen.
Het is zwaar in de problemen.
Er is een gat in de romp geslagen waardoor vele pepervaten en nootmuskaatvaten de zee in spoelen.
Het schip helt zijdelings. Het maakt veel water.
De rollen batikstof en de rollen zijde zijn kleddernat.
Zij zullen binnen korte tijd gaan beschimmelen als de stof niet uitgehangen wordt om het te drogen.

Met man en macht probeert men het gapende gat te dichten. Alle mannen zijn doodop en iedereen hoopt de storm te overleven.
Dat is een hels karwei daar het schip zich nog steeds in het krachtige stormgebied bevindt.
Als het over enkele uren het stormgebied verlaat, zal iedereen mogen rusten om daarna weer fit de overige rommel op te ruimen.
Niemand heeft het vermoeden wat hen straks te wachten staat en dat van echt uitrusten niets terecht zal komen.

Dan is het eindelijk zover, het ergste is voorbij.
De storm is voorbij geraasd.

Het handelsschip maakt nog steeds licht slagzij maar is wel gerepareerd.

De golven zijn nog steeds erg ruw en het is nog bewolkt. Toch zijn er in het hemelgewelf af en toe enkele sterren te zien.

Daar het nog buig is, heeft het geen zin de rollen stof af te wikkelen en uit te hangen.

Het zou een verschrikkelijke strop zijn als de stof zou gaan beschimmelen.

Dan is de stof niets meer waard en is enkel nog geschikt voor verbranding.

Daarom geeft de Kapitein-Generaal het bevel dat iedereen moet gaan rusten om straks weer fit aan het werk te gaan.

Het is gauw stil op het schip, niemand weet dat gedurende hun rust het piratenschip naderbij komt.

Het vaart nu pal achter het nog slapende handelsschip.

De ochtend is nog maar net is aangebroken als kapitein Maniatico het bevel geeft om de sloep te laten zakken.

Het moet rechts langzij van het handelsschip liggen om het te kunnen enteren terwijl hun schip van links de aanval zal inzetten.

Alle kanonnen staan gereed om een salvo kogels af te vuren.

Langzaam drijft het piratenschip langzij. Dan vuurt het.

Het schiet enorme brandende gaten in het net gerepareerde handelsschip.

Gelukkig hebben die ook kanonnen aan boord om zich te kunnen verweren. Echter, die zijn nog niet bemand.

Iedereen is in paniek en nog slaperig.

Niet iedereen weet meteen wat hen te doen staat.

Intussen brult hun Kapitein-Generaal op het dek dat de wapens als de wiedeweerga uit de wapenkamer moeten worden gehaald en de kannonnen bemand moeten worden. Echter, de piraten zijn thans in het voordeel.

Het handelsschip is zojuist geënterd en de piraten vechten zich een doorgang naar de kostbaarheden in het ruim. De Kapitein-Generaal kan zichzelf nu wel voor zijn hoofd slaan omdat hij iedereen rust heeft gegund na de heftige cycloon.

Wat de piraten niet weten is dat de bemanning van het handelsschip eigenlijk een Hollandse legereenheid is.

Mannen die zich echt wel verweren kunnen.
Marinemensen van het zuiverste soort die zijn ingezet om in
Oosterse landen handel te drijven waar andere normen
gelden. Waar andere zeden zijn.
Men denkt daar niet zoals de Hollanders, men houdt daar
een andere opinie op na.
Men moet met hun aanwinst veilig huiswaarts kunnen
keren. Nog kort geleden ontmoetten zij zo'n iemand.
Kublai Khan, een machtig Mongools krijgsheer.
Een groot Generaal en een echt staatsman maar
bloedgevaarlijk voor een ieder die niet in zijn straatje past.
De Hollanders zijn dus altijd op hun hoedde.

De piraten zijn niet op zo'n tegenstand bedacht.
Zij dachten een gemakkelijke prooi te hebben maar krijgen
een ferme tegenstand te verduren.
Er vallen doden en thans heeft het lot zich tegen hen
gekeerd.
De mannen die het handelsschip geënterd hadden zijn op
brute wijze afgeslacht en in zee gegooid en het piratenschip
zinkt inmiddels langzaam door de ingeslagen kanonskogels.
Met man en macht proberen de piraten alsnog hun schip
drijvende te houden terwijl anderen kanonskogels blijven
afvuren.

Het is een vreselijk gevecht op zee.
De kanonnen bulderen genadeloos over en weer.
Net als kapitein Maniatico denkt dat het handelsschip het
eindelijk zal begeven gebeurt het plotseling...
Er klinkt een machtige explosie, gekraak en vele vaten kruit
knallen als bommen uiteen.
Maniatico wordt door de krachtige explosie van het schip
geblazen en belandt met een klap in de kolkende zee.

HOOFDSTUK 6

DON MALHECHOR REDT KAPITEIN MANIATICO.

Tot zijn schrik ziet kapitein Maniatico zijn piratenschip voor zijn ogen luid jammerend ten onder gaan.

Het schip kraakt in al zijn voegen en steekt nog enkel met zijn brandende kontzijde boven het zeeoppervlak.

De nog levenden weten zich te redden door er tijdig vanaf te springen.

Het is hopeloos.

De piraten vechten in het zilte zeewater voor hun leven.

Zij maken geen kans door de Hollanders gered te worden want die schieten nu hun musketten leeg in het water.

De sloep drijft over de golven, er ligt een dode in, althans dat denken de Hollanders.

Zij laten de sloep voor wat het is en concentreren zich op de krioelende massa in het zeewater.

Dan geeft de Hollandse Kapitein-Generaal plots de opdracht om huiswaarts te keren.

Hij vindt dat er genoeg munitie is verspild en dat het ongedierte van het gezonken schip vanzelf hun verdiende loon zal krijgen.

Die zullen toch wel verdrinken als zij niet intussen door de talloze haaien opgevreten zullen worden.

Het schip verwijdert zich gestaag.

— **“Kapitein!”** schreeuwt Malhechor over het water.

Malhechor roeit tussen de dode mensenmassa op zoek naar zijn meerdere.

Iedereen raakt hij aan. Hij kijkt of iemand kan redden.

Dan trekt hij een kreunend iemand in zijn sloep.

Inmiddels veroorzaken de haaien een heftige deining tussen de lichamen en de sloep.

— **“Kapitein geef antwoord!”**

Don Malhechor roeit tussen de lichamen en kijkt of zijn kapitein erbij is. Misschien is die al met schip en al ten onder is gegaan. Misschien is hij al opgevreten door de haaien die met velen tegelijk rond zijn roeiboot hun slag slaan.

Weer trekt hij een spartelend iemand zijn sloep in.

Dit keer is het de hutjongen.

— **“Ahoi, Is er nog iemand in leven? Kapitein Maniatico waar bent u! Schreeuw als u mij hoort!”**

— **“Mal, uche, uche, Malhechor!” proest de piratenkapitein. “Help me! Ik ben hier! Hier zo, zie je mij?”**

Kapitein Maniatico houdt zich drijvende tussen enkele tonnen.

Malhechor trekt zijn meerdere meteen in de sloep.

— **“Ik zie in de verste omtrek geen schip. Wij zullen moeten overleven totdat wij gered worden. Gaat het een beetje Kap? Bent u gewond?”**

— **“Alleen mijn ego. Hoe zijn de anderen er aan toe?**

O jongen, ik maak mij zorgen.

Wij kunnen geen gewonden verzorgen.

Wij hebben niets om te drinken.

Ik denk dat wij niet lang te leven hebben zonder zoet water.

Zag ik maar ergens een stuk land waar wij heen zouden kunnen roeien.”

— **“Wij worden misschien wel gered,” sust Malhechor.**

De kapitein broemt iets en keert dan zijn gezicht af.

— **“Kap, ik wil graag iets zeggen. Iets dat misschien onze levens zal redden. Want weet u wat het is?**

Als wij toegeven dat wij piraten zijn zullen zij ons hangen. Maar als wij vertellen dat wij slachtoffers van de grote storm zijn leggen zij ons niets in de weg en blijven wij op vrije voeten. Nog iets, ik vind dat wij beter onze echte namen kunnen gebruiken.

Dat betekent voor mij dat ik voortaan als Hector door het leven ga.”

— “Als jij dat beter vindt? Ik heet Manuel, zo goed? Misschien worden wij niet gered.”

— “Pablo, ik heet Pablo,” mummelt de hutjongen.

— “Ik heet Vasco,” prevelt de gewonde piraat: ‘ik ben je zeer dankbaar dat jij mij hebt gered Don Malhechor, uh Hector. Is iedereen zo’n beetje dood? Zijn wij de enige overlevenden?”

— “Zo’n beetje dood? Doder dan dood bestaat niet.

Ja wij zijn de enige, helaas.

De haaien hebben vandaag genoeg gevreten.

Pablo, vis een paar tonnen uit het water.

Misschien zit daar voor ons iets eetbaars in.”

Die dag is het onbewolkt en de zee kalm.

De zon brandt op hun huid.

De sloep dobbert doelloos rond in de immens grote oceaan.

Nergens naartoe, nergens heen.

Er is geen land in zicht en niemand heeft benul waar zij zich precies bevinden.

Dan worden de tonnen opengemaakt.

Doch de één zit vol onsmakelijke noten en de anderen zitten vol vieze hete bonen.

En weer een andere gedroogde plantenblaadjes.

Omdat er niets anders is te eten, kauwen zij er af en toe op.

Na enkele dagen zijn alle mannen uitgeput, hun sloep dobbert nog steeds doelloos in de oceaan zonder dat er gedronken of goed gegeten is.

Vasco is er het ergst aan toe.

Hij heeft hoge koorts en ijlt.

Hector denkt dat de arme man de avond niet meer zal redden.

Dan, als de mannen denken dat er geen hoop meer is, zien zij meeuwen. Een heleboel meeuwen die naar iets toe zwermen. Hector richt zich op en tuurt naar de verte waar de meeuwen zwermen.

— **“Manuel, Manuel! Kijk, in de verte zie ik zeilen.”**

Hij trekt zijn hemd uit en zaait ermee.

— **“Zij moeten ons zien.**

Zwaai mee Manuel dan krijg je zo te drinken!

Hela, wij zijn hier!”

De mannen zijn een kwartier lang aan het zwaaien en worden dan opgemerkt.

Een Spaans goudschip komt gestaag naderbij.

Er wordt een sloep te water gelaten en komt snel naar hun richting.

De piraten laten zich gewillig helpen.

Na kort onderzoek worden zij met sloep en al naar het goudschip gesleept.

Omdat het Spaanstalige landgenoten zijn, doet Hector het woord.

— **“Wij zijn de enige overlevenden van een klein handelsschip. Wij voeren per ongeluk een storm in.**

Ons schip zonk met man en muis.

Wij hebben alleen deze tonnen kunnen redden maar daar zit niets lekkers in.”

Na even de tonnen te inspecteren lachen de bemanningsleden. “Er zit thee in! Lekker voor straks. En in de andere nootmuskaat en peper. Ja, jullie komen duidelijk van een handelsschip. Komen jullie van de Molukken?”

Hector krijgt de woorden in zijn mond gegoten.

— “Ja daar komen wij vandaan. Helaas hebben wij niet veel van onze waar kunnen redden, alleen ons leven.”

— “Verzorg die mannen, geef ze eerst water en veel rust. Die storm was heftig he? Jullie zijn in goede handen. Wij zetten koers naar Màlaga.

Ondertussen kunnen jullie hier goed op krachten komen. Jullie kunnen je daar bij de havenmeester melden van welk schip jullie afkomstig zijn. Dan maken jullie kans op een tegemoetkoming vanwege jullie averij.”

De mannen keren zich af en zeulen de gewonde en zwaar zieke Vasco mee, maar die zal de komende nacht niet halen.

Na een lange tijd vaart het Goudschip langs de Spaanse zuidkust.

Het heeft nog even te gaan voor het in Màlaga zal aanleggen.

Als het zover is neemt iedereen afscheid van de drenkelingen en wenst hun een heel gelukkig leven.

Hector, Manuel en Pablo lopen voorbij het gebouw van de havenmeester.

Zij gaan daar niet binnen want zij krijgen geen tegemoetkoming, daar hebben zij geen recht op.

Dat niet alleen, hun handelsschip heeft nooit bestaan en is dus nergens opgetekend.

Het zou dan uitkomen dat zij liegen.

Dus zit er voor hen niets anders op om als lossers in de haven te gaan werken om aan eten te komen.

Na een korte tijd zijn zij al ontevreden.

Zij vinden dat zij te weinig verdienen.

Zoals je wel zal weten verliest een vos nooit zijn streken.

Na een poos kapen zij een schip en nemen zij weer hun bizarre namen aan.

En wederom zijn de Spaanse en de Portugese goud en zilverschepen niet veilig.

EINDE.